

Arrest

nr. 118 966 van 17 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 6 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 juni 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VANNEUVILLE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en L.M.T., een in België verblijvende vrouw met de Nederlandse nationaliteit, traden op 1 oktober 2011 in het huwelijk.

1.2. Op 3 oktober 2011 diende verzoeker, in functie van zijn echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.3. Verzoeker werd op 12 september 2012 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar, waarvan drie jaar effectief, en een geldboete.

1.4. L.M.T. is op 12 december 2012 overleden.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deelde verzoeker op 14 januari 2013 mee dat hij overwoog om over te gaan tot de intrekking van diens verblijfsrecht en dat hij beschikte over een termijn van dertig dagen om alle inlichtingen die hij nuttig achtte over te maken inzake de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

1.6. Op 21 februari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 7 mei 2013 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [Z.]

Voorna(a)m(en): [S.]

Nationaliteit: Chinese

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Art 42 quater §1,3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben overlijdt.

Betrokkenen huwden op 01.10.2011.

Op die basis diende betrokkene op 03.10.2011 een aanvraag gezinshereniging in.

Betrokkene bekwam de F kaart op 07.11.2012.

De echtgenote overleed op 12.12.2012.

De dienst Vreemdelingenzaken vroeg het socio-economisch onderzoek op. Deze vraag werd aan hem betekend op 14.01.2013.

Als bewijzen hiervan legt hij verklaringen van derden voor. Deze kunnen niet op hun echtheid gecontroleerd worden en volstaan niet als een afdoend bewijs.

Er worden foto's van hen beiden voorgelegd. Gezien de echtgenote overleden is zijn deze niet relevant om aan te tonen dat betrokkene geïntegreerd is in ons land.

Betrokkene legt bewijzen voor van inburgeringscursussen. Het gaat hier om de cursussen die men verplicht is te volgen. Andere worden er niet aangeb[r]acht.

Daarnaast legt hij een inschrijving van de VDAB voor. Deze inschrijving is niet voldoende om aan te tonen dat hij actief op zoek is naar werk.

Bovendien blijkt uit het dossier het volgende: Betrokkene werd veroordeeld op 12.09.2012 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 5 jaar waarvan 3 jaar effectief wegens verdovende middelen en deelneming aan een vereniging. Hij werd op 28.03.2012 hiervoor opgesloten in de gevangenis van Antwerpen. Hierdoor kan men bezwaarlijk spreken dat betrokkene geïntegreerd is in ons land.

Het verblijfsrecht van betrokkene wordt daarom ingetrokken.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en

van de artikelen 8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Door het nemen van de bestreden beslissing d.d. 21 februari 2013 heeft de verwerende partij zich schuldig gemaakt aan de schending van de materiële motiveringsverplichting overeenkomstig de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Bij de bestreden beslissing d.d. 21 februari 2013 neemt de verwerende partij eveneens de beslissing om aan verzoeker een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen zonder enige motivatie en zonder opgave van enige wettelijke basis waarop het bevel om het grondgebied te verlaten steunt. De bestreden beslissing geeft enkel de wettelijke basis aan en somt de motieven op waarom het verblijf geweigerd wordt, maar geeft dit niet aan voor het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bevel vereist een eigen wettelijke basis én een eigen motivering.

Artikel 54 lid van het Vreemdelingenbesluit houdt een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in in hoofde van de Belgische staat.

Ook in de akte van kennisgeving wordt geen wettelijke basis noch motivering voor het bevel gegeven.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed".

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover de bestuurde beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)

Een beslissing is afdoende gemotiveerd wanneer voor verzoeker in feite én in rechte duidelijk is waarom de verwerende partij een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten heeft betekend. In casu heeft de verwerende partij noch in feite, noch in rechte gemotiveerd waarom aan betrokkene een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

Artikel 54 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen zoals aangegeven in de bestreden beslissing vermeldt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken. "[...]

Uit de bewoordingen 'zo nodig' kan geen verplichting afgeleid worden om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De woorden 'zo nodig' wijzen integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

Overeenkomstig artikel 54 van voormeld Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 diende derhalve de verwerende partij te motiveren waarom aan verzoeker een bevel werd afgeleverd om het grondgebied te verlaten. De woorden 'zo nodig' wijzen op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd. De toepasselijke wetgeving laat door het gebruik van de woorden 'zo nodig' de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker en opgave te doen van de toepasselijke wettelijke bepalingen, wat in casu niet gebeurd is. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid niet van de verplichting tot formele motivering.

Verzoeker verwijst alsmede naar de recente arresten gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 25 april 2013 met nummer 101 636 en 101 637 waarbij de Raad als volgt oordeelde:

"2.8. De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er kan niet in gelezen worden waarom verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Uit het gegeven dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet ipso facto voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. Zo kan het zijn dat verzoeker om een andere reden nog op legale wijze in het Rijk verblijft. Waar verwerende partij opwerpt, "Aangezien verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft, is het evident dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Immers, verzoeker heeft niet aangetoond over een andere verblijfstitel te beschikken", dient de Raad op te werpen dat het hier niet gaat om een dusdanige evidente motivering dat ze niet dient te worden vermeld. Het betreft alleszins een aposteriori motivering waarmee geen rekening kan gehouden worden. Verwerende partij kan dan ook niet gevolgd worden wanneer zij in lijn hiermee in haar nota opwerpt "De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden." De Raad kan alleen maar herhalen, "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing[en], is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

2.9. Ten overvloede, indien aangenomen dient te worden dat de bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen voorziet in gevallen waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid om een bevel, om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Immers luidt artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven."

Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoeker in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet het vereist, quod non. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtvereiste voldaan door de

juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 15 februari 2010, nr. 200.807).

Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit wordt aangetoond. Het enig middel is de aangegeven mate gegrond. Aangezien de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient zij in haar geheel te worden vernietigd (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Een eventuele gegrondheid van het overblijvende onderdeel van het middel kan geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve wordt dit niet besproken."

Eenzelfde redenering kan naar analogie alsmede toegepast worden in casu.

Vervolgens wenst verzoeker te verwijzen naar artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast."

Het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 7 mei 2013 betekend werd aan verzoeker vermeldt niet welke bepaling van artikel 7 werd toegepast zodoende schendt de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing alsmede artikel 8 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst tot slot naar het arrest gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 28 juni 2011 (nr. 64 084) waarin de Raad als volgt vermeldt dat alsmede van toepassing is in casu:

"De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur. " (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt. Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd."

2.1.2. Allereerst moet worden opgemerkt dat de bepalingen van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan een verblijf van meer dan drie maanden, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen

middels “een document overeenkomstig het model van bijlage 21” dat “zo nodig” ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 23 januari nr. 226.182; RvS 23 januari 2014, nr. 226.184; RvS 23 januari 2014, nr. 226.185). Het gegeven dat hieraan in het verleden in bepaalde arresten van de Raad werd voorbijgegaan en, met verwijzing naar het arrest nr. 205.924 van 28 juni 2010 van de Raad van State, een ander standpunt werd ingenomen doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. De Raad van State heeft trouwens reeds aangegeven dat “[d]e verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr. 205.924 van 28 juni 2010 [...] niet dienstig [is] omdat daarin de beoordeling van een motivering aan de orde was waarop echter niet op algemene wijze kan worden afgeleid dat alle beslissingen die een beslissing tot verwijdering bevatten één en ondeelbaar zouden zijn.” (RvS 23 december 2013, nr. 10.181 (c)).

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een toetsing aan verschillende wetsbepalingen (artikel 42quater en artikel 7 van de Vreemdelingenwet) en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing die een einde stelt aan een recht op verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskenning van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht.

Verzoeker voert met betrekking tot het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Artikel 8 van de Vreemdelingenwet verplicht verweerder daarnaast uitdrukkelijk om wanneer hij overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten “de bepaling van artikel 7 die werd toegepast” te vermelden.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verweerder niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling hij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven aan verzoeker en op welke precieze feitelijke gegevens hij zich steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Verweerder betwist ook niet dat een formele motivering inzake het bevel om het grondgebied te verlaten ontbreekt. Hij betoogt namelijk dat een dergelijke motivering niet vereist is aangezien hij hoe dan ook niet over enige beoordelingsmarge beschikt bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten die een loutere vaststelling inhoudt van een onregelmatige verblijfssituatie. Verweerder blijft evenwel in gebreke te duiden op basis van welke wettelijke regeling hij in een dergelijk geval zou vrijgesteld zijn van de formele motiveringsplicht en zijn standpunt vindt geen steun in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991.

De stelling van verweerder dat aangezien het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden beschouwd als “een politiemaatregel” de formele motiveringsplicht niet geldt ontbeert evenzeer een wettelijke basis en is manifest in strijd met wat is bepaald in artikel 8 van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verweerder in zijn nota met opmerkingen daarnaast nog verwijst naar het arrest van de Raad van State nr. 193.380 van 18 mei 2009 moet worden geduoid dat het gegeven dat de Raad van State oordeelde dat een bevel dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezelt niet moet worden gemotiveerd op een wijze die toelaat na te gaan of het bestuur een belangenafweging in het raam van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 doorvoerde niet impliceert dat de motieven in rechte en in feite waarop dit bevel is gebaseerd niet dienen te worden vermeld. De Raad dient in dit verband te herhalen dat artikel 8 van de Vreemdelingenwet verweerder zelfs expliciet de verplichting oplegt om de bepaling van artikel 7 van dezelfde wet die werd toegepast te vermelden.

Verzoeker kan derhalve worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan zijn verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

De Raad stelt in casu vast dat het feit dat verweerder heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting in zijn eerste middel voorts niet aan dat verweerder bij het nemen van de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, de materiële motiveringsplicht of het proportionaliteitsbeginsel heeft geschonden.

2.2.1. In een tweede middel, dat gericht is tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Verzoeker trad op 1 oktober 2011 voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de gemeente Schoten in het huwelijk met zijn partner, mevrouw [L.M.T.], geboren te Arnhem, Nederland op 24 juni 1987, hebbende de Nederlandse nationaliteit. (stuk 3)

Op 3 oktober 2011 diende verzoeker een aanvraag tot machtiging tot verblijf in als familielid van een Burger van de Unie en werd verzoeker nadien in het bezit gesteld van een F-kaart.

Het noodlot sloeg echter toe bij de pasgehuwden nadat ze 14 maanden gehuwd waren en mevrouw [L.M.T.] tengevolge van een hartstilstand gestorven is in haar slaap en dit op 12 december 2012. (stuk 4)

Reeds op 14 januari 2013, m.n. na amper een maand nadat verzoeker zijn echtgenote verloor, werd verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken in kennis gesteld dat het verblijf van verzoeker mogelijks zou worden ingetrokken. Verzoeker kreeg slechts 30 dagen de tijd om informatie te bezorgen aan de Dienst Vreemdelingenzaken, in een periode waarin verzoeker nog volop aan het rouwen is over het verlies van zijn echtgenote.

Op het moment van het overlijden van de echtgenote van verzoeker was verzoeker nog volop Nederlands aan het leren en werk aan het zoeken. Verzoeker verwijst hiervoor naar het attest deelname van inburgering en de deelcertificaten Nederlandse lessen. (stukken 6-10)

Verzoeker is tengevolge van de steun van zijn familieleden en de leerkrachten bij het centrum voor volwassenonderwijs blijven Nederlandse lessen volgen en blijven zoeken naar werk wat resulteerde in

het behalen van het certificaat Nederlands tweede taal in april 2013 en kort daarna kon verzoeker aan de slag bij de vennootschap VOF Lam-To als keukenhulp. (stukken 5, 10,11,12 en 15)

Artikel 42quater, § 1 in fine van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Verzoeker stelt vast dat de verwerende partij in diens bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk en met mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. De verwerende partij vermeldt in diens bestreden beslissing dat geen rekening kan worden gehouden met de inburgeringscursus die verzoeker volgde omdat men verplicht is deze cursus te volgen, doch de verwerende partij gaat hierbij voorbij aan het feit dat gelet op het feit verzoeker slechts 14 maanden gehuwd was met zijn echtgenote tengevolge van de verplichting van de inburgeringscursus en het volgen van Nederlandse lessen het zeer moeilijk was om dit periode alsmede reeds werk te vinden.

Verklaringen uitgaande van familieleden en van leerkrachten van het Centrum voor Volwassenonderwijs kunnen volgens de dienst vreemdelingenzaken niet op hun echtheid gecontroleerd worden. De verwerende partij heeft echter alsmede geen moeite gedaan om gelet op de zeer pijnlijke situatie waarin verzoeker zich bevond, om de mensen die een getuigenverklaring opstelde[n] uit te nodigen voor een gesprek op hun diensten zodoende zij wel de verklaringen konden verifiëren op hun echtheid.

De verwerende partij meent dat verzoeker niet geïntegreerd is in het Rijk doch houdt bij diens bestreden beslissing geen rekening met de duur van het verblijf van verzoeker in het Rijk zoals hiervoor vermeld. Verzoeker heeft inderdaad een misstap begaan en werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 5 jaar waarvan 3 jaar effectief. Echter tengevolge van het goede gedrag van verzoeker in de gevangenis werd verzoeker reeds vroeger in vrijheid gesteld. Bovendien betaalt verzoeker zoals het hoort alsmede de Penale Boeten af waartoe hij werd veroordeeld en deed hij de eerste betalingen hiertoe in maart en april 2013. (stuk 14)

[...]

Artikel 42quater, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet." (eigen onderlijning)

Verzoeker trad met zijn echtgenote, mevrouw [L.M.T.], die de Nederlandse nationaliteit had in het huwelijk voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Schoten op 1 oktober 2011 en diende reeds op 3 oktober 2011 een aanvraag tot machtiging tot verblijf in als familielid van een Burger van de Unie. Verzoeker werd nadien in het bezit gesteld van een F-kaart.

Verzoeker verbleef derhalve reeds meer dan één jaar in het Rijk, m.n. vanaf 3 oktober 2011 in de hoedanigheid van een familielid van de Burger van de Unie op het moment dat de verwerende partij haar bestreden beslissing nam.

Verzoeker is alsmede werknemer in België sinds april 2013, m.n. reeds voor hij kennis nam van de bestreden beslissing uitgaande van de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 mei 2013 en kan derhalve in zijn eigen onderhoud voorzien zodoende hij niet dient terug te vallen op het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de duur van het verblijf van verzoeker in het Rijk, m.n. reeds meer dan één jaar in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie ondanks de verplichting hiertoe overeenkomstig artikel 42quater, § 1 in fine en artikel 42 quater, § 3 van de Vreemdelingenwet.”

2.2.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De voorziene motivering is tevens pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in voorliggende zaak worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet laat verweerder toe om gedurende een beperkte periode een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie in het geval de burger van de Unie die werd vervoegd overlijdt.

Het is niet betwist dat de Nederlandse echtgenote van verzoeker, in functie van dewelke hij tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten, op 12 december 2012 is overleden. Verzoeker meent evenwel dat verweerder is voorbijgegaan aan het gegeven dat, overeenkomstig artikel 42quater, § 3 van de Vreemdelingenwet, het verblijfsrecht van een vreemdeling niet kan worden beëindigd wanneer deze ten minste één jaar in het Rijk heeft verbleven in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover deze vreemdeling aantoonde werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en zijn familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of dat hij lid is van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. Verzoeker verliest echter zelf uit het oog dat hij niet aantoonde dat hij was tewerkgesteld in België of beschikte over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Hij toonde evenmin aan dat hij behoorde tot een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. Door uiteen te zetten dat hij, nadat verweerder de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden reeds had genomen, alsnog een arbeidsbetrekking vond in België toont hij geen schending aan van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Verweerder kon op 21 februari 2013 namelijk geen rekening houden met het feit dat verzoeker meer dan twee maand later aan de slag zou gaan als werknemer in een restaurant. De Raad benadrukt in dit verband dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Verzoeker stelt ook dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de verplichting die voortvloeit uit artikel 42quater, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet om bij het nemen van de beslissing die een einde stelt aan een recht op verblijf van meer dan drie maanden de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong in aanmerking te nemen.

Uit de motivering van de beslissing die een einde stelt aan een recht op verblijf van meer dan drie maanden blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de duur van verzoekers verblijf in het Rijk. Hij heeft er immers op gewezen dat verzoeker op 3 oktober 2011 zijn aanvraag indiende om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten en dat hij tijdens zijn verblijf een gevangenisstraf diende uit te zitten. Verweerder heeft ook aangegeven dat hij de gezins- en economische situatie en zijn sociale en culturele integratie bij het nemen van zijn beslissing in overweging heeft genomen door erop te wijzen dat verzoekers echtgenote is overleden, door vast te stellen dat verzoeker

was ingeschreven bij de VDAB en dus werkloos was en door uiteen te zetten waarom hij oordeelde dat uit de door verzoeker voorgelegde stukken geen goede integratie in de Belgische samenleving kan worden afgeleid.

Daar verzoeker geboren is in China en het overgrote deel van zijn leven in dat land doorbracht en gezien door een kortstondig verblijf in een ander land de banden met het land van oorsprong in regel niet teloor gaan vermocht verweerder er in casu van uit te gaan dat verzoeker nog banden heeft met zijn land van herkomst. Verzoeker betwist dit ook niet.

Verzoeker toont voorts niet aan welk belang hij heeft bij zijn grief dat verweerder ook rekening diende te houden met zijn leeftijd en zijn gezondheidstoestand, nu niet blijkt dat hij enig gezondheidsprobleem heeft of dat hij dusdanig jong of oud is dat zijn leeftijd nader diende betrokken te worden bij het nemen van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Door uiteen te zetten dat het moeilijk was om werk te vinden omdat hij nog een inburgeringscursus en taalonderricht diende te volgen, door toe te lichten dat hij werd vrijgesteld uit de gevangenis en penale boeten betaalt en door op te merken dat verweerder niet overging tot het horen van de personen die een verklaring te zijnen gunste opstelden toont verzoeker ook niet aan dat verweerder zijn situatie verkeerd heeft ingeschat of artikel 42quater van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Tevens dient te worden gesteld dat het feit dat verweerder verzoeker een termijn toekende van dertig dagen – hetgeen een redelijke termijn is – om een aantal overtuigingsstukken neer te leggen het bewijs inhoudt dat hij oog had voor de verplichting die is vervat in artikel 42quater, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekers stelt nog dat zijn echtgenote pas was overleden toen verweerder hem verzocht om een aantal inlichtingen te verstrekken, maar toont niet aan dat dit gegeven een beletsel vormde om de gevraagde toelichtingen te verstrekken.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.2.3. De Raad stelt daarnaast vast dat verzoeker weliswaar aangeeft bepaalde gegevens anders te appreciëren dan het bestuur doch hiermee geen schending aantoonde van het proportionaliteitsbeginsel.

2.2.2.4. Daar geen kennelijke wanverhouding wordt aangetoond tussen de overwegingen die de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing die een einde stelt aan een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het feit dat een van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK